

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 3Sfk/52/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1019200255
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 08. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Benczová
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2022:1019200255.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Benczovej a z členiek senátu Mgr. Kristíny Babiakovej a JUDr. Zuzany Šabovej, PhD. (sudkyňa spravodajkyňa) v právnej veci žalobkyne (sťažovateľky): HYDINA SLOVENSKO s.r.o., so sídlom Lieskovská cesta 23/640, 962 21 Lieskovec, IČO: 45 300 950, právne zastúpenej: KVASŇOVSKÝ & PARTNERS | ADVOKÁTI s.r.o., so sídlom Dunajská 32, 811 08 Bratislava, IČO: 51 003 848; proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, Lazovná 63, 974 01 Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného č. 102516909/2018 zo dňa 7. decembra 2018, konajúc o kasačnej sťažnosti žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/27/2019-68 zo dňa 13. januára 2022, takto

rozhodol:

- I. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť **z a m i e t a**.
- II. Účastníkom konania nárok na náhradu trov kasačného konania **n e p r i z n á v a**.

odôvodnenie:

I.
Priebeh administratívneho konania

1. Daňový úrad pre vybrané daňové subjekty (ďalej len „správca dane“) podľa § 89 zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších právnych predpisov (ďalej len „daňový poriadok“) zostavil ku dňu 21. augusta 2018 výkaz daňových nedoplatkov žalobkyne č. 101631404/2018. Výšku daňového nedoplatku v sume 70.159,54 EUR určil správca dane v zmysle § 89 ods. 2 písm. b) daňového poriadku na základe daňového priznania zo dňa 25. júna 2018 za zdaňovacie obdobie roka 2017 na dani z príjmu právnických osôb so sídlom v tuzemsku, s dátumom pôvodnej splatnosti dane dňa 2. júla 2018.

2. Rozhodnutím správcu dane č. 101632945/2018 zo dňa 21. augusta 2018 správca dane podľa § 90 ods. 1 daňového poriadku začal daňové exekučné konanie vo veci vymáhania daňového nedoplatku vo výške 70.159,54 EUR od žalobkyne. Exekučným titulom na začatie daňového exekučného konania je vykonateľný výkaz daňových nedoplatkov správcu dane č. 101631404/2018, zostavený z evidencie daní daňového dlžníka ku dňu 21. augusta 2018 vo výške 70.159,54 EUR. Predmetným rozhodnutím správca dane oznámil žalobkyni, že daňovú exekúciu vykoná podľa § 108 daňového poriadku, príkazaním pohľadávky z účtu vedeného u poskytovateľa platobných služieb, a zároveň podľa § 90 ods. 2 písm. g) a § 90 ods. 5 daňového poriadku zakázal poskytovateľom platobných služieb, aby po doručení tohto rozhodnutia, akokoľvek nakladali s majetkom daňového dlžníka, ktorý podlieha daňovej exekúcii, a to ani v jeho prospech alebo na jeho príkaz, vrátane zaťaženia tohto majetku.

3. Správca dane rozhodnutím č. 101662462/2018 zo dňa 24. augusta 2018 (ďalej len „prvostupňové rozhodnutie“), podľa § 91 daňového poriadku, vydal daňovú exekučnú výzvu, ktorou žalobkyni oznámil, že na základe exekučného titulu, ktorým je vykonateľný výkaz daňových nedoplatkov č. 101631404/2018, v zmysle § 90 ods. 1 daňového poriadku začal daňové exekučné konanie. Zároveň, v zmysle § 91 ods. 2 písm. f) daňového poriadku vyzval žalobkyňu, aby v lehote 8 dní odo dňa doručenia daňovej výzvy zaplatila daňový nedoplatok vo výške 70.159,54 EUR. Rovnako ju upozornil, že ak daňový nedoplatok nebude zaplatený, vydá daňový exekučný príkaz na vykonanie daňovej exekúcie prikázaním pohľadávky z účtu vedeného u poskytovateľa platobných služieb podľa § 108 a nasl. daňového poriadku.

4. Proti prvostupňovému rozhodnutiu podala žalobkyňa odvolanie, v ktorom namietala, že z rozhodnutia nie je zrejmé, na akom základe začal správca dane daňové exekučné konanie, nakoľko uvedenie exekučného titulu v predmetnej výzve absentovalo - konkrétne zdaňovacie obdobie, druh dane a pod. Žalobkyňa rovnako namietala blokáciu prostriedkov, ktorá značne presahuje akýkoľvek právoplatný titul zaväzujúci daňový subjekt na úhradu dane.

5. Žalovaný rozhodnutím č. 102516909/2018 zo dňa 7. decembra 2018 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“) potvrdil prvostupňové rozhodnutie správcu dane. K námietkam žalobkyne uviedol, že vydanie rozhodnutí o začatí daňového exekučného konania a aj daňovej exekučnej výzvy neznamenal zásah do práv a právom chránených záujmov daňového subjektu, nakoľko tento mal a stále má možnosť uhradiť daňový nedoplatok, či už zo zablokovaných finančných prostriedkov na účtoch, alebo z iných zdrojov. Odvolaním napadnutá daňová exekučná výzva má podľa žalovaného všetky zákonné náležitosti a je vydaná v súlade s § 91 daňového poriadku.

6. Správca dane vydal daňovú exekučnú výzvu č. 101662462/2018 zo dňa 24. augusta 2018, v ktorej daňovému subjektu oznámil, že na základe exekučného titulu, ktorým je vykonateľný výkaz daňových nedoplatkov, zostavený správcom dane z evidencie daní daňového dlžníka ku dňu 21. augusta 2018 vo výške 70.159,54 EUR začal daňové exekučné konanie vydaním rozhodnutia č. 101632945/2018 zo dňa 21. augusta 2018 na vymoženie vyššie uvedeného daňového nedoplatku, čím bola daňovému subjektu zrejmá skutočnosť, na základe čoho bola daňová výzva vydaná. Správca dane neinformuje daňový subjekt o zostavení výkazu daňových nedoplatkov, ani o jeho vykonateľnosti. Vykonateľný výkaz daňových nedoplatkov vychádzal z daňovej povinnosti daňového priznania k dani z príjmov právnickej osoby za zdaňovacie obdobie 2017, splatného dňa 2. júla 2017, a teda žalovaný uvedenú námietku považoval za neopodstatnenú. Ďalej žalovaný uviedol, že v danom konaní nie je evidovaný povolený odkladný účinok a takáto skutočnosť nebola daňovým subjektom preukázaná.

7. Z dôvodu nízkeho zostatku na účtoch a vysokej blokácii na účtoch bolo rozhodnutie správcu dane doručené dvom poskytovateľom platobných služieb. Preverení bankových účtov bolo zistené, že sa na nich nenachádza postačujúca suma na pokrytie odstúpených daňových nedoplatkov na vymáhanie vo výške 70.159,54 EUR. Dôvody na zrušenie daňovej exekučnej výzvy, ktoré uviedol daňový dlžník v odvolaní, nespĺňali podmienky na jeho zrušenie, a teda daňový dlžník nepreukázal rozpor daňovej exekučnej výzvy s § 91 daňového poriadku, nepreukázal nesprávne vyhodnotenie skutkového stavu a neuviedol iné dôvody, ktoré preukazujú nesprávnosť alebo nezákonnosť vydanéj daňovej exekučnej výzvy.

II.

Priebeh konania pred správny súdom

8. Žalobkyňa podala proti napadnutému rozhodnutiu žalovaného správnu žalobu, ktorou žiadala, aby Krajský súd v Bratislave (ďalej len „správny súd“) rozhodnutie žalovaného v spojení s prvostupňovým rozhodnutím zrušil a vec vrátil správcovi dane na ďalšie konanie.

9. Žalobkyňa poukázala na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „NS SR“) vo veci sp. zn. 8 Sžf 19/2013-66 zo dňa 23. októbra 2013, v zmysle ktorej daňová exekučná výzva v obmedzenom rozsahu podlieha súdnemu prieskumu zákonnosti. Jej zákonnosť však možno preskúmať iba v rozsahu dôvodov podľa § 76 ods. 5 písm. a) a b) zákona č. 511/1992 Zb., pričom musí ísť o také okolnosti, ktoré nastali po nadobudnutí právoplatnosti exekučného titulu.

10. Nestotožnila sa s názorom žalovaného, vyjadrenom v napadnutom rozhodnutí, podľa ktorého vydanie rozhodnutia o začatí daňového exekučného konania a daňovej exekučnej výzvy neznamenal

zásah do jej práv a právom chránených záujmov. Túto argumentáciu žalovaného považovala za nezákonnú, pričom zastávala názor, že akékoľvek vydanie rozhodnutia v rámci daňového exekučného konania predstavuje zásah do práv a právom chránených záujmov daňového subjektu, ktoré je spôsobilé spôsobiť daňovému subjektu prípadnú škodu. S odkazom na judikatúru Najvyššieho súdu SR považovala za potrebné poukázať na zmenu v hodnotení závažnosti, akou je daňová exekučná výzva schopná zasiahnuť do práv a právom chránených záujmov fyzickej alebo právnickej osoby a hybridnú povahu daňovej exekučnej výzvy. Zásah do práv a právom chránených záujmov daňového subjektu je možné evidovať a vidieť už pri daňovej exekučnej výzve, ktorá zakladá následky v hmotnoprávnej rovine. Daňová exekučná výzva fakticky mení rozsah práv povinného k určitým zložkám jeho majetku. Práve deklarované obmedzenie dispozíčného práva povinného subjektu nakladať so svojim majetkom možno právne kvalifikovať ako zásah do vlastníckeho práva, ktorému je priznaná ochrana nielen na úrovni vnútroštátnej, ale aj medzinárodnej. Na základe uvedeného je potrebné a nevyhnutné tvrdenia žalovaného považovať za nepreskúmateľné a rovnako za právne nesprávne.

11. Ďalej namietala, že žalovaný sa nedôsledne zaoberal námietkou vo vzťahu k okolnosti, že jej boli v záveroch ostatných daňových exekučných výziev blokované finančné prostriedky vo výške 4.000.000 EUR, a to aj napriek skutočnosti, že blokovanie prostriedkov sú zadržované správcou dane nad rámec zákona. Z tohto dôvodu správca dane žalobkyňu absolútne znemožnil plnenie si svojich zákonných povinností, v dôsledku čoho vzniká tretím stranám a obchodným partnerom nárok na úroky z omeškania, zmluvné pokuty a pod., čo pre žalobkyňu predstavuje škodu, ktorú spôsobil správny orgán svojimi rozhodnutiami. Touto námietkou sa žalovaný nezaoberal a vôbec ju nezohľadnil. V tejto súvislosti žalobkyňa považovala za nepredstaviteľné, ako by mohla uhradiť daňový nedoplatok zo zablokovaných finančných prostriedkov, ktoré jej na bankových účtoch blokuje správca dane. Základným účelom exekučného konania formou blokovania finančných prostriedkov na bankových účtoch vo finančných ústavoch je daňovému subjektu (dlžníkovi) znemožniť dispozíciu so svojim majetkom. Nie je teda právne možné, aby v takomto prípade žalobkyňa mohla disponovať s danými finančnými prostriedkami a mohla dobrovoľne uhradiť predmetný daňový nedoplatok. Za predpokladu, ak by sa žalovaný náležite a dostatočne venoval posúdeniu odvolania, došiel by k záveru, že na podklade skorších blokácií bankových účtov nie je možné uhradiť daňový nedoplatok.

12. Žalobkyňa tiež nesúhlasila s názorom žalovaného, že jej úsilím nebola úhrada predmetného daňového nedoplatku. Namietala, že žalovaný ju takto klasifikuje do role úmyselného daňového dlžníka, ktorý sa vedome a úmyselne vyhýba realizácii svojich daňových povinností. Zastávala názor, že je nevyhnutné, aby žalovaný náležite a dôkaznými prostriedkami odôvodnil, v čom nebolo v danej situácii a v danom období úsilím daňového dlžníka uhradiť daňový nedoplatok. Je nevyhnutné, aby takéto závažné tvrdenie žalovaný dostatočne odôvodnil, inak je rozhodnutie žalovaného nepreskúmateľné. Žalovaný síce terminologicky naznačil snahu a vôľu žalobkyne úmyselne sa vyhýbať plneniu svojich povinností, avšak zistený skutkový stav nevyhodnotil z hľadiska skutkových a právnych okolností.

13. Vydané rozhodnutie je podľa žalobkyne svojvoľné a vzhľadom na procesne vadný postup žalovaného, ako aj správcu dane, ktorí na základe zadovážených skutkových podkladov pre vydanie svojich rozhodnutí nedostatočne zistili a následne aj posúdili skutkový stav veci a v tejto súvislosti sa nedostatočne vysporiadali so zákonom ustanovenými predpokladmi a skutočnosťami a vyvodili o nich nesprávny právny záver, mala žalobkyňa za to, že žalovaný a správca dane: (I) si neobstarali dostatok potrebných podkladov pre rozhodnutia vo veci, (II) spoľahlivo, presne a úplne nezistili skutočný skutkový stav veci, (III) vydané rozhodnutie obsahuje rozpory v podstatných otázkach, (IV) vydanými rozhodnutiami prekročili medze zákonom dovolenej správnej úvahy a (V) procesne nepostupovali v súlade s platným právnym poriadkom. Prvostupňové rozhodnutie malo byť žalovaným zrušené a vrátené správcovi dane na ďalšie konanie z dôvodov, že: (I) vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci, (II) je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov, (III) zistenie skutkového stavu bolo nedostačujúce pre riadne posúdenie veci a (IV) došlo k podstatnému porušeniu ustanovení o procesnom konaní, ktoré malo za následok vydanie nezákonných rozhodnutí.

14. Žalovaný vo vyjadrení k správnej žalobe navrhol, aby správny súd žalobu zamietol. K žalobným bodom uviedol, že dôvody, ktoré žalobkyňa v odvolaní uviedla nenapĺňali skutkovú podstatu § 91 ods. 5 daňového poriadku. Podľa žalovaného žalobkyňa spochybnila zákonnosť rozhodnutia z dôvodu nesprávneho doručovania. Daňová exekučná výzva však bola doručovaná v súlade so splnomocnením žalobkyne a na adresu, ktorá bola v splnomocnení uvedená. Daňové exekučné konanie začalo na základe právoplatného a vykonateľného výkazu daňových nedoplatkov. Žalovaný zdôraznil, že daňový

nedoplatok je nespochybniteľná suma, ktorú je správca dane oprávnený vymáhať v súlade s daňovým poriadkom.

15. Žalobkyňa v replike k vyjadreniu žalovaného namietala protichodnosť vyjadrení žalovaného, pričom dodala, že nemožnosť zaplatenia daňovej povinnosti nie je daná z dôvodov na strane daňového subjektu, ale na strane dôvodov, ktoré založil správca dane. Ďalej poukázala na rozsudok NS SR sp. zn. 2 Sžf/66/2016, podľa ktorého daňová exekučná výzva zakladá určitý vzťah medzi povinným a správcom dane a fakticky mení aj rozsah práv povinného k určitým zložkám jeho majetku. Žalobkyňa ďalej uviedla, že žalovaný nesprávne pochopil jej argumentáciu vo vzťahu k nesprávnemu doručovaniu, pričom poukázala na to, že pokiaľ splnomocnenec koná po uplynutí lehoty na splnomocnenie, účinky takéhoto právneho úkonu nemôžu nastať. Uvedené poznačuje konanie nasledujúce po prevzatí zásielky neoprávnenou osobou vadou nezákonnosti.

III.

Rozhodnutie správneho súdu

16. Správny súd rozsudkom č. k. 1S/27/2019-68 zo dňa 13. januára 2022 podľa § 190 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok v znení neskorších právnych predpisov (ďalej len „SSP“) správnu žalobu zamietol.

17. Správny súd v odôvodnení rozhodnutia stručne zhrnul následky daňovej exekučnej výzvy, poukázal na jej obmedzenú preskúmateľnosť v rámci správneho súdnictva z dôvodov uvedených v § 91 ods. 5 daňového poriadku a popísal postup pred a po vydaní daňovej exekučnej výzvy. V danom prípade mal za to, že výška daňových nedoplatkov žalobkyne sporná nebola. Na základe administratívneho spisu mal správny súd za to, že správca dane pri rozhodnutí o začatí daňového exekučného konania postupoval plne v súlade so zákonom. Rozhodnutím oznámil začatie daňovej exekúcie, adresoval ho osobám, ktorým je podľa zákona toto rozhodnutie určené a v súlade so zákonom a v jeho intenciách im zakázal nakladať s finančnými prostriedkami žalobkyne. V tejto súvislosti zdôraznil, že správca dane v tomto rozhodnutí v obmedzenej miere umožnil nakladať s finančnými prostriedkami žalobkyne na predmetných bankových účtoch, a to pokiaľ sa dispozičný úkon bude týkať úhrady daňových nedoplatkov - exekvovaného daňového dlhu.

18. Podľa správneho súdu správca dane rovnako pri vydaní napadnutej daňovej exekučnej výzvy postupoval v súlade so zákonom. V daňovej exekučnej výzve zrozumiteľne vysvetlil dôvod vydania tohto rozhodnutia a v súlade s ust. § 91 ods. 2 písm. e) daňového poriadku konkretizoval výšku daňových nedoplatkov podľa exekučného titulu (výkazu daňových nedoplatkov), na podklade ktorého sa daňové exekučné konanie začalo. Neobstojí preto námietka, že z daňovej exekučnej výzvy nie je zrejmé, na akom základe začal správca dane daňové exekučné konanie. Žalobkyňa bola vyzvaná k dobrovoľnému plneniu daňového dlhu. Hoci rozhodnutie jej zakazuje nakladať s prostriedkami na v rozhodnutí uvedených bankových účtoch, zároveň ju informuje o tom, že pokiaľ bude dispozičným úkonom úhrada daňového dlhu, ktorý je predmetom exekúcie, tento úkon je možný, čo je v súlade s ust. § 108 ods. 5 veta druhá daňového poriadku. Ani námietku žalobkyne, že jej bolo na jednej strane zakázané nakladať s jeho finančnými prostriedkami na bankových účtoch a zároveň mala určenú povinnosť splatiť daňový dlh, správny súd nepovažoval za dôvodnú. Uvedená argumentácia pravdepodobne pramení z nepochopenia textu v daňovej exekučnej výzve, pričom však nie je súladná s obsahom a významom napadnutého rozhodnutia.

19. Správny súd nepovažoval za dôvodnú námietku žalobkyne, že sú jej blokované finančné prostriedky, keďže táto skutočnosť z administratívneho spisu nevyplýva. Rozhodnutia daňových orgánov týkajúce sa exekučnej výzvy napadnuté žalobou ukladajú príkazy a obmedzenia len vo výške exekvovanej sumy, nie nad jej rámec. Taktiež rozhodnutie o začatí exekučného konania, ako je to v ňom explicitne uvedené, ukladá dotknutým osobám (bankám) obmedzenia s prostriedkami žalobkyne na jej bankových účtoch len do výšky exekvovanej sumy. Ani túto námietku teda nie je možné preto považovať za dôvodnú. Za nedôvodnú a ničím nepodloženú rovnako nepovažoval námietku žalobkyne rozporujúcu konštatovanie žalovaného o jej úmysle vyhýbať sa realizácii svojich daňových povinností, nakoľko toto konštatovanie žalovaného v napadnutom rozhodnutí absentuje.

20. Správny súd konštatoval, že žalobné námietky neboli spôsobilé spochybniť zákonnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného ani daňovej exekučnej výzvy, ktoré sú len logickým zákonným vyústením začatého exekučného konania, v ktorom správca dane uskutočňuje úkony na vymoženie daňového nedoplatku vyrubeneho právoplatnými a vykonateľnými rozhodnutiami. V rámci súdneho prieskumu exekučnej výzvy je súd oprávnený preveriť zákonnosť postupu správcu dane len v danom štádiu exekučného konania. Neskúma zákonnosť právoplatných a vykonateľných rozhodnutí (exekučného titulu), na základe ktorých bolo daňové exekučné konanie začaté. V prejednávanom prípade nenastali po nadobudnutí právoplatnosti exekučného titulu také okolnosti (§ 91 ods. 5 Daňového poriadku), ktoré by boli spôsobilé k vysloveniu nezákonnosti daňovej exekučnej výzvy, a teda nenastali okolnosti, ktoré spôsobili zánik vymáhaného daňového nedoplatku alebo by bránili jeho vymáhateľnosti a rovnako tak neexistujú žiadne iné dôvody, pre ktoré by bola daňová exekúcia v danej veci neprípustná. Pre úplnosť správny súd dodal, že žalobkyňa ako daňovník, ktorého príjmy podliehajú dani, má právo využitia opravných prostriedkov počas daňového konania. Exekúcia v súlade so zákonom nastupuje až po tom, ako sa stali nedoplatky na daniach vykonateľnými.

21. Vo vzťahu k vyššie uvedenému, správny súd poukázal na rozhodovacu prax NS SR v rozhodnutiach - rozsudok sp. zn. 8Sžfk/81/2020 zo dňa 30. júna 2021, ktorým zamietol kasačnú sťažnosť proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 6S 186/2019-211, ktorý zamietol žalobu žalobkyne v obdobnej veci, týkajúcu sa totožných účastníkov konania ako v tomto konaní a ktorý sa stotožnil s právnym názorom krajského súdu. Správny súd tiež poukázal na rozhodnutie NS SR sp. zn. 4Sžf/85/2014.

22. Na základe uvedených skutočností a po oboznámení sa s pripojeným administratívnym spisom, správny súd dospel k záveru, že postup ako aj rozhodnutia orgánov verejnej správy v oboch inšanciách považoval za vydané v súlade so zákonom a že sa s posudzovanou vecou dôsledne zaoberali a vyvodili správne skutkové aj právne závery, s ktorými sa správny súd v celom rozsahu stotožnil a konštatoval, že v konaní, ani v rozhodnutiach týchto orgánov nezistil porušenie žiadneho z ustanovení zákonov. Správny súd mal za to, že orgány verejnej správy s náležitou zodpovednosťou interpretovali a aplikovali príslušné zákony za súčasného dodržiavania základných práv a slobôd a dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie v spojení s prvostupňovým rozhodnutím bolo vydané v súlade so zákonom a preto niet dôvodu na jeho zrušenie.

23. Záverom správny súd poukázal na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, v zmysle ktorej právo na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia však neznamená, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (napr. *Georgidias v. Grécko* z 29. mája 1997, Recueil III/1997). Žalovaný v rozhodnutí nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05, I ÚS 141/09-12). Na ústavnosť odôvodnenia nie je potrebné, aby sa v ňom uvádzali odpovede na všetky, a to aj nepodstatné a pre vec bezvýznamné okolnosti alebo návrhy účastníka konania, aj keď účastník konania ich vníma ako relevantné (uznesenie ÚS SR č.k. IV. ÚS 150/03-41 zo dňa 27. augusta 2003).

IV.

Argumentácia účastníkov v kasačnom konaní

24. Proti rozsudku správneho súdu podala v zákonnej lehote žalobkyňa (sťažovateľka) kasačnú sťažnosť podľa § 440 ods. 1 písm. f), g) a h) SSP a alternatívne navrhla, aby kasačný súd rozsudok správneho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie alebo aby zrušil rozhodnutie žalovaného v spojení s prvostupňovým rozhodnutím a vec vrátil správcovi dane na ďalšie konanie.

Nesprávnosť postupu správneho súdu a neobstaranie dostatku potrebných podkladov pre rozhodnutie

25. V rámci kasačnej sťažnosti sťažovateľka zopakovala argumentáciu použitú v správnej žalobe, pričom všeobecne poukázala na nesprávnosť postupu správneho súdu. Neobstaranie dostatku potrebných podkladov pre rozhodnutie videla sťažovateľka v tom, že v preskúmaných rozhodnutiach absentuje zodpovedanie zásadných otázok, ktoré konkrétne informácie sa stali pre žalovaného a správcu dane podkladom pre rozhodnutie vo veci a prečo sťažovateľkou navrhované dôkazy, skutočnosti a námietky správny súd a správne orgány nezohľadnili. Podľa sťažovateľky mal správny súd podrobne posúdiť otázku, či dôkazy vykonané správnymi orgánmi nie sú pochybné, alebo či logicky robia možným skutkový záver ku ktorému dospeli a či sa vysporiadali s protichodnými tvrdeniami a obsahom podkladov pri rozhodovaní. Z odôvodnenia rozhodnutia správneho súdu uvedené nemožno vyvodiť.

Prekročenie medze zákonom dovolenej správnej úvahy

26. Podľa sťažovateľky bol správny orgán povinný sa vysporiadať s jej námietkami v celom rozsahu, a to vzhľadom na ich obsah a význam pre riadne a správne posúdenie predmetnej veci. Správny súd sa však bez ďalšieho stotožnil s postupom žalovaného a správcu dane, pričom sa sám v odôvodnení svojho rozhodnutia s námietkami sťažovateľky dostatočne nevysporiadal a neprihliadal na ne.

Spofahlivo, presne a úplne nezistený skutočný skutkový stav veci a porušenie princípu dvojínštančnosti konania

27. Sťažovateľka zastáva názor, že správne orgány nevykonali náležité dokazovanie v potrebnom rozsahu, pričom aj samotný spôsob dokazovania vykazuje znaky nezákonnosti. Napadnuté rozhodnutia v predmetnej veci trpia vadami nepreskúmateľnosti a ich vydaniu predchádzalo také zistenie skutkového stavu, ktoré je pre posúdenie predmetnej veci nedostačujúce. Rozhodnutie v danej veci obsahuje podstatné rozpory, ktoré správny súd nijakým spôsobom neodstránil. Správny súd, odlišne od zákonom stanoveného postupu, len jednoducho konštatoval správnosť postupu predchádzajúceho súdneho konaniu, čím z jeho strany došlo k závažnému procesnému pochybeniu, a teda vydaniu rozhodnutia v rozpore so zákonom.

Vada vydaných rozhodnutí

28. Z jednotlivých bodov odôvodnenia podľa sťažovateľky vyplýva, že správny súd náležite a objektívne neodôvodnil, prečo neprijal jej argumentáciu, ale z celého vyplýva, že sa postavil do role obhajcu správnych orgánov, pričom sa snaží ospravedlniť a právne odôvodniť ich postup a činnosť. V danom prípade správny súd odôvodnenie výroku rozhodnutia síce založil na rozsiahlom opise skutkového stavu veci, citovaní jednotlivých zákonných ustanovení a konštatoval správnosť právnych názorov a záverov správnych orgánov, s ktorými sa stotožnil, avšak v rozsudku absentuje vlastné vysporiadanie sa s podstatnými žalobnými námietkami a argumentáciou žaloby, ako aj vlastné právne odôvodnenie záverov, čím súd postihol napadnutý rozsudok deficitom nepreskúmateľnosti.

29. Sťažovateľka tiež uviedla, že súd nemôže argumentáciu účastníka odmietnuť ako nesprávnu, ale jeho povinnosťou je tiež uviesť v čom nesprávnosť spočíva. S poukazom na § 139 ods. 2 SSP sťažovateľka konštatovala že odôvodnenie rozsudku nezodpovedá požiadavke, v zmysle ktorej je povinnosťou súdu uviesť v rozhodnutí posúdenie podstatných skutkových tvrdení a právnych argumentov, teda dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil.

30. Žalovaný sa ku kasačnej sťažnosti nevyjadril.

V.

Posúdenie kasačného súdu

31. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky ako súd kasačný (§ 438 ods. 2 SSP) po tom, čo zistil, že kasačná sťažnosť bola podaná riadne a včas (§ 443 SSP a § 444 SSP), oprávnenou osobou (§ 442 SSP), smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustná (§ 439 SSP), má predpísané náležitosti (§ 445 ods. 1 SSP a § 57 SSP), preskúmal napadnutý rozsudok z dôvodov a v rozsahu uvedenom

v podanej kasačnej sťažnosti (§ 440 SSP, § 441 SSP a § 453 SSP) a dospel k záveru, že kasačná sťažnosť je nedôvodná.

32. Kasačný súd konštatuje, že predmetom kasačného konania je skutkový a právny stav týkajúci sa určenia, či správny súd správne posúdil predmetnú vec, keď zamietol žalobu, ktorou sa sťažovateľka domáhala zrušenia rozhodnutia žalovaného, ktorým žalovaný potvrdil daňovú exekučnú výzvu správcu dane.

33. Kasačný súd tiež považuje za potrebné uviesť, že sťažovateľka síce podala rozsiahlu kasačnú sťažnosť ale jej obsah bol na mnohých miestach neurčitý a so súdenými vecami až zjavne nesúvisiaci (napríklad citácie zo Správneho poriadku). Kasačný súd sa nemohol zaoberať vágne formulovanými generálnymi výhradami sťažovateľky, že sa jej námietkami nezaoberal správny súd. Bez konkretizácie námietok, na ktoré sťažovateľka nedostala dostatočnú odpoveď, nie je možné posúdiť, či je toto tvrdenie opodstatnené a či došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. To isté sa týka aj všeobecných konštatovaní o neobstaraní dostatku potrebných podkladov pre rozhodnutie vo veci, prekročení medze zákonom dovolenej správnej úvahy, spoľahlivo, presne a úplne nezistenom skutočnom skutkovom stave veci, porušení princípu dvojinstančnosti konania a vade vydaných rozhodnutí. Kasačná sťažnosť musí byť naformulovaná dostatočne konkrétne, pretože kasačnému súdu nepatrí úloha namiesto sťažovateľa vyhľadávať možné porušenia zákona zo strany správneho súdu. V kasačnom konaní majú účastníci rovné postavenie a súd je oprávnený preskúmať rozsudok krajského súdu len v rozsahu sťažnostných bodov (§ 5 ods. 9 veta prvá, § 453 ods. 2 SSP).

34. Kasačnú sťažnosť s ohľadom na jej formuláciu považuje kasačný súd za hraničnú, z pohľadu zrozumiteľnosti ako aj (ne)zmätočnosti, že vzbudzuje pochybnosti o celi podania, účelovo predlžovať súdne konanie v predmetnej veci bez záujmu o úspech v nej. Kasačný súd preto zvažoval možnosť postupu podľa § 28 v spojení s § 452 ods. 1 SSP, keď môže odmietnuť kasačnú sťažnosť z dôvodu zjavne šikanózneho charakteru alebo ktorou sa sleduje zneužitie práva či jeho bezúspešné uplatňovanie. K tomuto kroku však kasačný súd nepristúpil a vec meritórne posúdil. V duchu starorímskeho *vigilantibus iura scripta sunt* kasačný súd jedným dychom v predmetnej veci dodáva, že spôsob formulácie kasačnej sťažnosti a vágnosť námietok v nej obsiahnutých sa nepochybne odrazili aj v charaktere a konkrétosti odpovedí, ktoré od kasačného súdu sťažovateľka získala.

35. Podľa § 464 ods. 1 SSP, ak kasačný súd rozhoduje o kasačnej sťažnosti v obdobnej veci, ktorá už bola predmetom konania pred kasačným súdom, môže v odôvodnení svojho rozhodnutia poukázať už len na obdobné rozhodnutie, ktorého prevzatú časť v odôvodnení uvedie.

36. Predmetom kasačného konania (účastníkov: sťažovateľky HYDINA SLOVENSKO s.r.o., proti žalovanému Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky) je skutkový a právny stav týkajúci sa zrušenia rozhodnutia žalovaného, ktorým žalovaný potvrdil daňovú exekučnú výzvu správcu dane. Nakoľko obdobná vec rovnakých účastníkov konania, s totožnými sťažnostnými bodmi, bola predmetom konania a rozhodovania kasačného súdu v právnej veci 10 Sžfk 56/2020 dňa 28. júna 2022, kasačný súd v súlade s § 464 ods. 1 SSP na toto rozhodnutie poukazuje, v celom rozsahu sa s ním stotožňuje a uvádza jeho vybrané časti:

„23. V prvom rade kasačný súd poukazuje na nedôvodnosť kasačnej námietky s poukazom na § 440 ods. 1 písm. f) SSP. Podľa žalobcu táto námietka mala spočívať najmä v tom, že sa krajský súd náležite nevysporiadal s námietkami žalobcu s poukazom na § 139 ods. 2 SSP, a teda napadnutý rozsudok je tak postihnutý deficitom nespreskúmateľnosti. Kasačný súd k tejto námietke uvádza, že krajský súd sa náležite a v súlade so zákonom vysporiadal so všetkými podstatnými a pre vec relevantnými námietkami žalobcu ako aj s tvrdeniami žalovaného. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku dostatočne vyplývajú skutočnosti a právne dôvody, ktoré viedli krajský súd k právnemu záveru o nedôvodnosti podanej žaloby, čo je v súlade s procesnými požiadavkami vyjadrenými v § 139 SSP. Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, a ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi.

24. Nedôvodná je aj námietka žalobcu, že správne orgány prekročili medze zákonom dovolenej správnej úvahy, ktorá v danom prípade vôbec nemohla byť aplikovateľná. Zo strany orgánov verejnej správy nemohlo prísť k prekročeniu medzí správnej úvahy, nakoľko v procese začatia exekučného konania Daňový poriadok nepripúšťa úvahu pre správcu dane.

25. K ďalšej námietke žalobcu a to vo vzťahu k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci v zmysle § 440 ods. 1 písm. g) SSP kasačný súd poukazuje na to, že podľa § 440 ods. 2 SSP dôvod kasačnej sťažnosti uvedený v ods. 1 písm. g) až i) sa vymedzí tak, že sťažovateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Dôvod kasačnej sťažnosti nemožno vymedziť tak, že sťažovateľ poukáže na svoje podanie pred krajským súdom. V tomto zmysle kasačný súd upozorňuje na to, že v takomto rozsahu resp. týmto spôsobom dôvod kasačnej sťažnosti a to nesprávne právne posúdenie veci podľa § 440 ods. 1 písm. g) SSP žalobcom vymedzený nebol.

26. Pokiaľ ide o ďalší dôvod kasačnej sťažnosti podľa § 440 ods. 1 písm. h) SSP, takisto nie je zrejmy poukaz od akej konkrétnej ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu sa mal správny súd odchyliť.

27. K námietke týkajúcej sa nezaobstarania si dostatku potrebných podkladov pre rozhodnutie vo veci, neúplného zistenia skutkového stavu zo strany správnych orgánov a porušenia princípu dvojinštančnosti konania, kasačný súd uvádza, že tieto pochybenia konkretizované neboli. Kasačný súd pritom pripomína, že predmetom konania je daňová exekúcia, kde sa vychádza z vykonateľného exekučného titulu. Z podkladov je pritom zrejme, že v čase vydávania daňovej exekučnej výzvy a rozhodnutia žalovaného existoval vykonateľný exekučný titul. Kasačný súd preto nerozumie, aké nedostatky v skutkovom stave mala žalobkyňa na mysli. Pokiaľ išlo o nedostatočné preskúmanie stavu blokácie finančných prostriedkov, pre ktorú žalobca údajne nemohol dlh zaplatiť, kasačný súd poukazuje na záver krajského súdu, že blokácia finančných prostriedkov neznemožňovala žalobcovi uhradiť exekvovaný dlh, s čím sa plne stotožňuje aj kasačný súd. Kasačný súd konštatuje, že žalovaný a aj správca dane v predmetnej veci dostatočne a úplne zistili skutkový stav a nebol porušený ani princíp dvojinštančnosti konania, nakoľko je zrejme, že proti rozhodnutiu o daňovej exekučnej výzve v zmysle § 91 Daňového poriadku žalobca podal odvolanie, o ktorom rozhodol žalovaný napadnutým rozhodnutím. V kasačnej sťažnosti absentovalo zo strany sťažovateľa, aké ním navrhnuté dôkazy neboli vykonané a v čom pri tomto posúdení krajský súd pochybil.

28. Po preskúmaní podanej kasačnej sťažnosti kasačný súd záverom konštatuje, že s právnymi námietkami sťažovateľa sa krajský súd v napadnutom rozsudku riadne vysporiadal. Námietky uvedené v kasačnej sťažnosti vyhodnotil kasačný súd ako príliš všeobecné a abstraktné a preto i nedôvodné, ktoré neboli spôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku. Z uvedeného dôvodu kasačnú sťažnosť podľa § 461 SSP ako nedôvodnú zamietol.“

37. Kasačný súd pri rozhodovaní vychádzal aj z rozsudku NS SR sp. zn. 8 Sžfk 81/2020 zo dňa 30. júna 2021 a rozsudku Najvyššieho správneho súdu SR sp. zn. 4 Sžfk 56/2020 zo dňa 26. mája 2022, predmetom ktorých bola obdobná vec tých istých účastníkov konania. Kasačný posúdil predmetnú vec zhodne s posúdením kasačným súdom aj v týchto obdobných veciach a pri tvorbe odôvodnenia tohto rozsudku vychádzal i z dôvodov uvedených v rozsudkoch v týchto obdobných veciach. Pre úplnosť považuje kasačný súd za potrebné uviesť, že kasačná sťažnosť neobsahuje žiadne nové skutočnosti, právne významné pre uvedené konanie, s ktorými by sa správny súd v rámci svojho konania nezaoberal. Námietky sťažovateľky, uplatnené v kasačnej sťažnosti, nie sú spôsobilé spochybníť vecnú správnosť a zákonnosť napadnutého rozsudku správneho súdu.

VI.

Záver

38. Kasačný súd, poukazujúc na vyššie uvedené konštatuje, že správny súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia vysporiadal so všetkými pre vec zásadnými námietkami sťažovateľky, svoje závery formuloval zrozumiteľne a presvedčivo, pričom sťažovateľka v kasačnej sťažnosti neuviedla také relevantné skutočnosti, ktorými spochybnila vecnú správnosť rozsudku správneho súdu. Dospel preto k záveru, že kasačnú sťažnosť je potrebné ako nedôvodnú podľa § 461 SSP zamietnuť.

39. Pri zodpovedaní námietok sťažovateľky kasačný súd zohľadňoval aj rozhodovaciu činnosť NS SR. Keďže odo dňa 1. augusta 2021 došlo k prechodu kompetencií zo správneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na Najvyšší správny súd Slovenskej republiky (čl. 154g ods. 4, 5 a 6 Ústavy v spojení s § 101e ods. 1 a 2 a § 8a ods. 1 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov), vychádzajúc z účelu zabezpečenia kontinuity rozhodovacej činnosti, z právnej istoty a ochrany legitímnych očakávaní založených aj na ustálenej rozhodovacej činnosti najvyšších súdnych autorít (§ 5 ods. 1 SSP v spojení s čl. 2 ods. 1 až 3 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov) sa kasačný súd naďalej považuje za viazaný doterajšou rozhodovacou činnosťou správneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, vrátane jeho veľkého senátu.

40. O trovách kasačného konania rozhodol kasačný súd podľa § 467 ods. 1 SSP v spojení s § 170 písm. a) SSP.

41. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky jednohlasne (§ 139 ods. 4 SSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.